

Arrest

nr. 245 980 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 mei 2019 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 24 mei 2019 om internationale bescherming. Op 28 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 maart 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Usulután. U heeft heel uw leven gewoond in de gemeente Jucuarán, gelegen in Usulután. U bent ongehuwd en kinderloos. U werkte als landbouwer op andermans gronden.

Begin april 2019 was u 's namiddags aan het wandelen op een bergpas waar u vijf bendeleden van de MS 13 tegenkwam die er aan een tafel alcohol aan het drinken waren en marihuana aan het roken waren. Ze bedreigden u met de dood indien u aan de politie zou vertellen wat u er had gezien. Hierop verliet u de plek en keerde u terug naar huis. U vertelde niemand iets over wat u had gezien. Enkele dagen later was u opnieuw nabij diezelfde plek aan het wandelen wanneer u opnieuw vijf bendeleden van de MS 13 tegenkwam. Ze kwamen naar u toe en vertelden u dat u de plek waar u woonde diende te verlaten. Hierop verliet u de plek en verbleef u bij verre familieleden tot aan uw vertrek uit El Salvador. In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u door bendeleden te worden vermoord omdat u al acht of negen maanden in België bent. Ze zouden verbaasd zijn indien u naar El Salvador zou terugkeren en ze zouden willen weten waar u heeft gezeten.

Op 7 mei 2019 verliet u legaal per vliegtuig El Salvador. Via Spanje kwam u aan in België waar u op 8 mei 2019 aankwam. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 24 mei 2019.

U legt volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 30 januari 2019, een kopie van een ontvangstbewijs dd. 26 maart 2019 en een kopie van een factuur dd. 27 maart 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. U geeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan dat u een groep leden van MS 13 betrapte op het gebruik van alcohol en marihuana. U werd aanvankelijk aangemaand niemand op de hoogte te brengen van hetgeen u had gezien (CGVS, p. 11 en 12) en kreeg bij een tweede ontmoeting te horen dat u de plek waar u woonde, diende te verlaten (CGVS, p. 13). U ging in op deze eis en trok in bij familieleden (CGVS, p. 14 en 19).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit El Salvador zouden hebben gelegen -de ontmoetingen met de bendeleden en de daar bijbehorende bedreigingen- niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U kwam namelijk slechts twee keer een aantal bendeleden tegen. U werd met de dood bedreigd indien u iemand iets zou zeggen over hetgeen u had gezien. De tweede keer eisten ze dat u uw woonplaats zou verlaten (CGVS, p. 11, 12 & 13). U werd nooit het slachtoffer van fysiek geweld (CGVS, p. 13 & 14) en uit uw verklaringen blijkt dat u na uw verhuis nog steeds beschikte over de basisvoorzieningen. Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen voor het CGVS vallen verder geen concrete aanwijzingen af te leiden die er op zouden wijzen dat u na het verlaten van uw woonplaats ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. U geeft wat dit betreft aan dat de bendeleden geen pogingen hebben ondernomen om u te zoeken na uw tweede ontmoeting met hen (CGVS, p. 17). Ook uw

familieleden zouden tot op heden nooit problemen hebben gekend met de benedeleden (CGVS, p. 16 & 17). Er moet dan ook worden gesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd.

Uw verklaringen over de periode na uw verhuis wijzen evenmin op een ernstige vrees hiervoor in uw hoofde. U gaf tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal immers aan dat u na uw verhuis in april 2019 nog tot enkele dagen voor uw vertrek uit El Salvador (tot vier of vijf mei 2019) uw werk als landbouwer op uw gronden verderzette (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u na uw laatste contact met de benedeleden eenvoudigweg uw publiek leven verderzette, ondermijnt de ernst van uw verklaarde vrees voor de benedeleden.

Op basis van voorgaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Waar u stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door benedeleden te worden vermoord omdat u nu al acht of negen maanden in België bent en ze verbaasd zouden zijn indien u naar uw land zou terugkeren en ze zouden willen weten waar u heeft gezeten (CGVS, p. 20).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U heeft namelijk geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van benedeleden. Immers, het betreft een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven (CGVS, p. 20).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 30 januari 2019 bevat louter gegevens omtrent uw identiteit en uw vlucht Van El Salvador via Spanje naar België, hetgeen niet betwist wordt. De kopie van een ontvangstbewijs dd. 26 maart 2019 en de kopie van een factuur dd. 27 maart 2019 tonen respectievelijk enkel aan dat u 1.113,12 dollar heeft ontvangen en dat u een vliegticket van El Salvador naar België evenals een retourticket heeft geboekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij door de bende 18 afgeperst en met de dood bedreigd werd. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker stelt dat de vervolgingen en vrees voor vervolgingen gebaseerd zijn op politieke redenen in de brede zin, doordat hij met de dood bedreigd werd door de bendeleden en hem bevolen werd zijn regio van herkomst te verlaten. Verzoeker citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 waaruit zou blijken dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden beschouwd kunnen worden en dat mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen nood hebben aan de vluchtelingenstatus. Verzoeker leidt hieruit af dat zijn problemen gebonden zijn aan politieke redenen.

Verzoeker haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Hij wijst erop dat de *“speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden”* in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”*. Hij wijst erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten”* en verwijst vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt verder aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden”* en citeert uit het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt verzoeker dat *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”* volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Hij benadrukt dat hij door angst geen klacht heeft ingediend tegen de bendeleden die hem aangevallen hebben. Bovendien worden volgens verzoeker ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de *“COI Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoeker meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Hij herhaalt bovendien dat hij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat hij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan deze hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Wat betreft de ernst van de bedreigingen tegen hem stelt verzoeker het volgende:

“Verwerende partij ment dat de bedreigingen en vervolgingen tegen verzoeker niet zwaarwichtig en ernstig genoeg zijn om de toekenning van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen, maar rechtvaardigt dit geenszins. Echter heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat hij met de dood bedreigd werd (bedreigingen die vaak uitgevoerd worden door de bendes in El Salvador - zie objectieve bronnen supra -). De bende leden hebben hem ook bevolen om zijn regio van herkomst te verlaten.

De CGVS benadrukt ook dat hoewel verzoeker bedreigd werd, en de bevel kreeg om zijn regio te verlaten, hij nooit fysiek aangevallen werd door de bende leden. Dit is echter niet gebeurd juist omdat verzoeker vertrokken is, indien hij niet in gegaan was op de eisen van de bende zouden ze hem wel met zekerheid gedood hebben, zoals vaak gebeurd in El Salvador.

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, de welke meldt dat:

« Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée. Les lois du pays d'origine, et particulièrement la façon dont ces lois sont appliquées, sont également pertinentes » (§ 43).

« Mis à part les cas envisagés au paragraphe précédent, il appartient normalement à la personne qui réclame le statut de réfugié d'établir, elle-même, qu'elle craint avec raison d'être persécutée. On peut supposer qu'une personne est fondée à craindre des persécutions lorsqu'elle en a déjà été la victime pour l'une des causes énumérées dans la Convention de 1951. Cependant, la crainte d'être persécuté n'est pas censée être réservée aux personnes qui ont déjà été persécutées; elle peut être également le fait de celles qui veulent éviter de se trouver dans une situation où elles pourraient l'être » (§ 45). (Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des

Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève, Décembre 2011).

Dit redenering is van toepassing tot verzoeker."

Over het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker bevestigt dat hij in geval van terugkeer opnieuw (en zelfs nog meer) geïsoleerd zou worden door de bende leden, omdat, zoals vermeldt in de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants, van 9 januari 2020, hij beschouwd zou worden als over financiële middelen te beschikken. Het feit dat terugkeerders bijzonder geïsoleerd worden om deze redenen wordt ook door de objectieve bronnen supra bevestigd (zie pagina 8-9).

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen :

"One of the reported reasons for multiple displacements is that displaced persons often have little choice but to relocate to areas that are also controlled by gangs. If they move to an area controlled by the same gang, their problems are likely to follow them to the new location; if they move to an area controlled by a different gang, they are likely to be challenged by this gang as rival gangs usually do not accept persons coming from areas controlled by other gangs settling in their home territory. Where gangs and other criminal groups have serious problems with a person or believe that the person in question could represent an ongoing threat, they are reported to make efforts to try and track the person down even after they have fled their home. Moreover, because persons who flee their homes due to threats or gang-related violence often have to do so rapidly, they usually incur substantial economic losses as they have little time to make arrangements to sell or rent their houses and businesses or even to collect all of their belongings. There is no government programme for assisting displaced persons and so each new displacement is reported to exacerbate the downward spiral in their living conditions."

(zie Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p26-27)

Verzoeker ment dat het ten gevolge onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij."

Verzoeker besluit dat de elementen die door de commissaris-generaal worden ingeroepen onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan volgens hem voldoende objectieve elementen die zijn nauwkeurige en eenduidige verklaringen ondersteunen opdat zijn asielrelaas door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als geloofwaardig beschouwd wordt, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Bovendien meent hij dat de commissaris-generaal zijn verklaringen en de beschikbare informatie niet met alle vereiste objectiviteit heeft behandeld.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"* van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het *"World Report 2019"* over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende betoogde uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in zijn hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, nu (i) de ontmoetingen met de bendeleden en de daar bijbehorende bedreigingen niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, (ii) er geen concrete aanwijzingen zijn dat hij na het verlaten van zijn woonplaats ooit werd gezocht of dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden en (iii) hij na zijn laatste contact met de bendeleden eenvoudigweg zijn publiek leven verderzette, omdat (B) hij niet heeft aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland vervolgd zal worden of een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (D) de door hem neergelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt

niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar El Salvador. Vooreerst zou hij in El Salvador doodsbedreigingen hebben ondergaan. Zo zou hij begin april 2019 met de dood bedreigd zijn door vijf bendeleden van de *Mara Salvatrucha* (MS-13) nadat hij hen tijdens een wandeling had gezien terwijl ze marihuana rookten en alcohol dronken en zou hij enkele dagen later tijdens een wandeling op dezelfde plek opnieuw vijf bendeleden van de MS-13 zijn tegengekomen die naar hem toe kwamen en hem geboden zijn woonplaats te verlaten. Verzoeker zou dit gedaan hebben en tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 7 mei 2019 bij verre familieleden hebben verbleven. Daarnaast vreest verzoeker in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador door bendeleden te worden vermoord omdat hij al acht of negen maanden in België is. De bendeleden zouden volgens hem verbaasd zijn indien hij naar El Salvador zou terugkeren en ze zouden willen weten waar hij heeft gezeten.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort en een fotokopie van een ontvangstbewijs en een factuur neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Het door verzoeker neergelegde paspoort bevat louter gegevens over zijn identiteit en zijn vlucht van El Salvador via Spanje naar België, wat niet betwist wordt. De fotokopieën van een ontvangstbewijs van 26 maart 2019 en van een factuur van 27 maart 2019 tonen respectievelijk enkel aan dat verzoeker 1.113,12 dollar heeft ontvangen en dat hij een vliegticket van El Salvador naar België, evenals een retourticket heeft geboekt.

Geen van de door verzoeker neergelegde documenten houdt verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of verzoekers verklaringen waarachtig zijn, wat in de context van El Salvador geenszins uitgesloten is, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen – met name verzoekers ontmoetingen met de bendeleden en de bedreigingen die hij bij deze ontmoetingen zou hebben ondergaan – onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft pertinent op het volgende gewezen:

“U kwam namelijk slechts twee keer een aantal bendeleden tegen. U werd met de dood bedreigd indien u iemand iets zou zeggen over hetgeen u had gezien. De tweede keer eisten ze dat u uw woonplaats zou verlaten (CGVS, p. 11, 12 & 13). U werd nooit het slachtoffer van fysiek geweld (CGVS, p. 13 & 14) en uit uw verklaringen blijkt dat u na uw verhuis nog steeds beschikte over de basisvoorzieningen. Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen voor het CGVS vallen verder geen concrete aanwijzingen af te leiden die er op zouden wijzen dat u na het verlaten van uw woonplaats ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. U geeft wat dit betreft aan dat de bendeleden geen pogingen hebben ondernomen om u te zoeken na uw tweede ontmoeting met hen (CGVS, p. 17). Ook uw familieleden zouden tot op heden nooit problemen hebben gekend met de bendeleden (CGVS, p. 16 & 17). Er moet dan ook worden gesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd.

Uw verklaringen over de periode na uw verhuis wijzen evenmin op een ernstige vrees hiervoor in uw hoofde. U gaf tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal immers aan dat u na uw verhuis in april 2019 nog tot enkele dagen voor uw vertrek uit El Salvador (tot vier of vijf mei 2019) uw werk als landbouwer op uw gronden verderzette (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u na uw laatste contact met de benedeleden eenvoudigweg uw publiek leven verderzette, ondermijnt de ernst van uw verklaarde vrees voor de benedeleden.”

In het tweede middel van zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij met de dood bedreigd werd en dat de benedeleden hem bevolen hebben om zijn regio van herkomst te verlaten. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt hier niet in. Waar hij in het tweede middel nog stelt dat hij nooit fysiek werd aangevallen omdat hij vertrokken is en dat ze hem “*met zekerheid gedood (zouden) hebben*” indien hij niet was ingegaan op de eisen van de bende, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* naar eigen zeggen wel is ingegaan op de eisen van de bende en dat verzoeker niet betwist dat hij na zijn verhuis nog steeds beschikte over de basisvoorzieningen, dat de benedeleden geen pogingen hebben ondernomen om hem na de tweede ontmoeting te zoeken, dat zijn familieleden nooit problemen hebben gekend met de benedeleden en dat hij na zijn verhuis zijn werk als landbouwer en zijn publiek leven kon verderzetten. Voorts stelt de Raad vast dat de proceduregids, waaruit verzoeker in het tweede middel citeert, geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Dat personen die een vervolgingssituatie willen vermijden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, betekent overigens nog niet dat *in casu* in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging moet worden vastgesteld.

De omstandigheid dat UNHCR mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen “*beschouwt als zijnde in nood van de vluchtelingenstatus*” en dat in Spanje sinds 2017 slachtoffers van geweld door benedeleden automatisch als vluchtelingen worden erkend, zoals verzoeker in het eerste middel stelt, is *in casu* irrelevant. Verzoeker heeft immers op geen enkel moment melding gemaakt van enige (poging tot) afpersing en heeft op geen enkel ogenblik geweld ondergaan van een bendelid.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen, daargelaten de vraag of deze zich daadwerkelijk hebben afgespeeld, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is verzoekers betoog in het eerste middel over het voordeel van de twijfel niet relevant.

Voor zover verzoeker in het eerste middel betoogt dat er in El Salvador geen bescherming van de overheden beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits de door hem voorgehouden problemen met de bende MS-13 onvoldoende zwaarwichtig zijn, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Evenmin voert verzoeker in het tweede middel dienstig aan dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen. Verzoeker betwist immers niet dat hij ten gevolge van de door hem aangehaalde problemen met benedeleden van de MS-13 verhuisd is en dat hij daarbij nog steeds beschikte over de basisvoorzieningen en zijn werk als landbouwer en zijn publiek leven kon verderzetten.

Voorts wijst verzoeker er in het eerste middel op dat hij deel uitmaakt van de risicocategorieën die in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 worden opgesomd aangezien Salvadoranen die uit het

buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad, door bendes worden gevisieerd.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen toont verzoeker, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet aan dat hij reeds ernstige problemen kende voor zijn vertrek uit El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker ten slotte in het eerste middel nog verwijst naar het in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 opgenomen risicoprofiel van de "*(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie*", stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij door angst geen klacht heeft ingediend tegen de bendeleden die hem aangevallen hebben. De verwijzing naar dit risicoprofiel is *in casu* dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze onvoldoende ernstig worden geacht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN